

Posudek konzultantky
na rigorózní práci Mgr. Filipa Krofity
„Přepravní smlouva v mezinárodní silniční nákladní dopravě“

Mezinárodní silniční nákladní doprava je nejvýznamnějším druhem dopravy v mezinárodní přepravě zboží a právem je jí věnována zvýšená pozornost, v posledních letech i ze strany soudů, což je třeba ocenit. Rigorózní práci na toto téma, která přináší aktuální poznatky jak ve výkladu této materie, tak v nástinu nejnovější judikatury českých i zahraničních soudů, jsem proto velmi uvítala. Záměrem práce, jak vyplývá z Úvodu (s. 3), je popsat a analyzovat jednotlivé instituty obsažené v pramenech právní úpravy přepravní smlouvy v silniční nákladní dopravě a poukázat na výklad Úmluvy CMR, se zvláštním zřetelem k rozhodovací praxi ve vybraných smluvních státech.

Rigorózní práce je napsána se znalostí věci, je zřejmé, že autor je s problematikou důvěrně obeznámen z advokátní praxe, která se specializuje mimo jiné právě na oblast mezinárodní přepravy. Autor přihlíží k literatuře české i zahraniční, zejména německé – Německo je v oblasti Úmluvy CMR skutečnou velmocí a na práci je to znát.

Práce je přehledná a logicky strukturovaná. Sestává z jedenácti kapitol, dále podrobně vnitřně rozčleněných, z nichž první je Úvodem a poslední je Závěrem.

Po Úvodu následující vstupní druhá kapitola uvádí mezinárodní přepravní právo v silniční nákladní dopravě. Na s. 4 autor poznamenává, že pramenem práva mezinárodní obchodu jsou normy obsažené v mezinárodních smlouvách a zároveň normy vnitrostátní: k tomu je vhodné upřesnit, že nelze zapomínat na unijní předpisy, které jsou důležité i pro silniční dopravu. Totéž připomínám ke s. 5 – naopak právě v silniční přepravě jsou relevantní unijní kolizní normy, vnitrostátní kolizní normy obsažené v ZMPS se v podstatě neuplatní. Nelze zapomínat ani na unijní procesní normy, zejména nařízení Brusel I bis, které se stále více prosazuje i v oblasti mezinárodní silniční dopravy (ať se nám to líbí či ne). Třetí kapitola je věnována pramenům právní úpravy. Dotaz ke s. 30: jak bude postupováno, když se bude rozhodovat o přepravě stěhovaných (spíše asi než *stěhovavých*) svršků, které CMR vylučuje

ze své působnosti? Čtvrtá kapitola se zaměřuje na výklad CMR. Mám dotaz ke s. 45-46: jak by v praxi vypadal střet obchodní zvyklosti s dispozitivní úpravou OZ? Existuje nějaký konkrétní případ? Samozřejmě, z praktické aplikace OZ asi ještě ne, ale z předchozí úpravy podle ObchZ? Pátá kapitola uvádí podrobnou analýzu závazků z přepravní smlouvy, šestá kapitola pak porušení závazků z přepravní smlouvy. Velmi relevantní jsou rovněž následující kapitoly o náhradové povinnosti dopravce, výhradách a reklamacích a promlčení. Desátá kapitola se zabývá řešením sporů, a to soudní příslušností. V tomto směru je potřebné doplnit významnou judikaturu Soudního dvora EU, která řeší velmi citlivou otázku střetu Úmluvy CMR a nařízení Brusel I bis (resp. dříve Bruselské úmluvy a poté nařízení Brusel I o příslušnosti a uznání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech). Je vhodné mít na zřeteli nejen původní rozsudek *Nürnbergger*, který je příznivý přednostní aplikaci speciálního předpisu – CMR, ale i následující rozsudky *TNT Express* a *Nipponkoa*, které se už tak příznivě vůči CMR nevyjadřují (zdá se, že příznivější je opět *Nickel*) – k tomu by se měl autor vyslovit při ústní obhajobě (ke s. 119n.). Přitom pro praxi jsou tato rozhodnutí velmi důležitá.

Práce ústí v Závěr, v němž autor shrnuje poznatky, k nimž v práci dospěl, ty jsou velmi cenné a bylo by vhodné, kdyby autor alespoň některé vybrané partie publikoval, zejména novinky z českého hmotného práva a v návaznosti na ně i rozbor všeobecných obchodních a přepravních podmínek, které se v ČR uplatňují, jakož i otázku postavení zvyklostí. Zaujalo mne rovněž srovnání s německou úpravou v návaznosti na Úmluvu CMR. Nejlépe v nějakém prestižním právnickém časopise, kde si to přečte i širší právnícká veřejnost. Jen podotýkám, že nařízení Brusel I bis není úpravou kolizní, ale procesní (ke s. 122).

Rigorózní práci hodnotím velmi pozitivně, při ústní obhajobě by se autor měl vyjádřit k výše naznačeným otázkám.

Práci plně doporučuji k ústní obhajobě a navrhuji, aby po úspěšné obhajobě a úspěšném vykonání rigorózní zkoušky byl Mgr. Filipu Kroftovi přiznán akademický titul JUDr.

Prof. JUDr. Monika Pauknerová, CSc., DSc.

V Praze dne 30.12.2015